

[Statsministeren.]

„Det kan ikke nytte at ville afvise den. Det kan ikke nytte at tro, at den skal komme udelukkende gennem Privatinitiativet. Thi Opgaverne er saa uhyre, at man kan sige med Bestemthed, at Privatinitiativet alene vil ikke og kan ikke og bør ikke gaa ind i denne Risiko. Der maa Staten arbejde med.“

Jeg er saaledes ikke enig med det ærede Medlem Hr. Krag i, hvad han har skrevet i nogle politiske Artikler i Pressen; jeg skal ganske se bort fra de Venligheder, hvormed han behandler Regeringen, de er jo fuldkommen underordnede, men det ærede Medlem skriver i en af disse Artikler: Kun Erhvervslivet selv kan løse Opgaven. Hvis dette var rigtigt, var der ingenlunde Anledning til de voldsomme Angreb paa Regeringen; saa maatte Erhvervslivet selv tage fat; Regeringen repræsenterer jo ikke de private Erhvervsinteresser. Men jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning. Jeg tror, at Opgaverne er saa store, hvis man vil noget, at det simpelt hen er umuligt, i hvert Fald for det lille Lands Erhvervsliv, at magte dem. Der er sikkert Omraader overfor Krisen som overfor Fremtidens Produktion, hvor Statens Assistance ikke blot er ønskelig, men paakrævet, hvis man vil nogen Vej frem. Og denne Assistance kan utvivlsomt ogsaa ydes, uden at man naar til det, som man fra visse Sider frygter saa stærkt, den saakaldte socialiserede Produktion, og lad mig sige med det samme til Ordføreren for Forespørgerne, som gjorde nogle Bemærkninger om, hvorvidt det kunde ventes, at vi nu vilde gaa til socialistiske Reforme, at det er der ingen Anledning til at forsøge, al den Stund Socialdemokratiet ikke har faaet det Flertal, som vi stadig arbejder paa at faa — og vi kan nogenlunde sikkert regne ud, hvornaar vi maa have det —, men der er al Anledning til nu at gøre Skridt til den Demokratisering paa disse Omraader, som er mulig, og som bl. a. kan give sig Udtryk i forskellige Støtteforanstaltninger under Erhvervskrisen til Fremme af Produktion og Erhvervsliv for derigennem at bidrage til forøget Beskæftigelse, og ganske særlig maa vi bestandig have vor Opmærksomhed henvendt paa den Handel udadtil, som maatte være mulig, og som naturligvis er mulig for det lille Danmark lige saa vel som for andre. Jeg tror ogsaa, at saadanne Foranstaltninger i og for sig ventes og ønskes ude i Erhvervslivet. I hvert Fald faar jeg saa mange Henvendelser fra Erhvervskredse og Erhvervsfolk om snart det ene og snart det andet, at der ikke kan være nogen Tvivl

om, at i de Kredse forstaar man meget vel, at der er en Serie Vanskeligheder forude, som de ikke selv kan overvinde, men overfor hvilke de utvivlsomt maa have Støtte gennem et offentligt Initiativ.

Hvad nu angaar Landbruget, er det jo slet ikke saaledes, at den nuværende Regering skulde mangle Forstaaelse af, hvad det er, der trykker Landbruget, lige saa lidt som den mangler Forstaaelse af, hvad der trykker Arbejderne, og hvad der er svært for Industrien. Selv om man nu vilde se bort fra alle Fornuftthensyn, vilde den nuværende Regering selvfølgelig af rent egoistiske Grunde tage Hensyn til den meget store Del af Regeringspartiernes Vælgere, der netop hører hjemme paa Landet. Thi det er jo en Misforstaaelse, hvis man fremdeles tror, at Venstre har Eneret paa at repræsentere dansk Landbrug. Det er ogsaa en Misforstaaelse, naar det skrives, at Regeringen først nu har faaet Øjnene op for Nødvendigheden af at gøre noget for Produktionen og mod Krisen. Man forbaavses altid, naar man ser noget saadant; man bliver bestyrket i, i hvilken Grad Ukyndigheden raader hos dem, der giver sig til at skrive i offentlige Tidender. Regeringen er hverken saa doven eller saa uvidende, som man gerne vil give det Udseende af, naar man fremsætter den Slags Bemærkninger for Offentligheden.

Jeg skal da forsøge, om end kun i store Træk, at nævne, hvorledes den nuværende Regering har taget paa disse Forhold fra første Færd, hvorledes vi har begyndt umiddelbart efter, at Regeringen dannedes, hvorledes vi har fortsat og agter at fortsætte. Baade før vi dannede Ministeriet, og da det var sket, sagde vi om de heromhandlede Forhold netop det, jeg nu har tilkendegivet. Det er ganske urigtigt, naar man forsøger at bilde Folk ind, at vi har sagt andet eller mere. Vi sagde, baade inden Regeringen endnu var dannet, og da den var dannet, i den første Udtalelse for Rigsdagen, at det, der var vor Opgave, var:

„Bekæmpelse af Arbejdsløsheden ved Modvirkning af den Krise, der endnu føles baade i Byerne og paa Landet, ved offentlige Arbejder, ved udvidet Adgang til Jord for Husmandsbrug, ved Fremme af Grundforbedringsarbejde, ved Udvikling af Fiskeriet samt ved Foranstaltninger til Fremme af Industriens Modernisering og til Oparbejdelse af nye Markeder for alle Dele af dansk Produktion.“

Det og ikke en Tøddel mere er, hvad vi nævnte som det, der var vor Opgave under de herskende politiske Forhold.